

Puhas leht

Esmaspäev, 03. märts 2014

Nr. 2

Eesti Vabariigi 96. aastapäev

Eesti Vabariigi 96. aastapäeva aktusel esinevad Sandra Kuusk (vasakult), Taivo Pärnamets ja Aneta Claudia Marttila, publiku esireas Andra Pöder (vasakul) ja Age-Liis Venno

Fotod Laura Saarmann

- Täna lehes:
- Eesti Vabariigi aastapäev
 - Kuju koolimaja ees - kunstiõpetaja ja autori kommentaarid
 - Uusi eesti muljeid meie vahetusõpilaselt
 - Miina Härma nimelise esseevõistluse auhinnatöö
 - Natuke õpilasluulet
 - Mäng

21. veebruaril toimus Eesti Vabariigi aastapäeva pidulik aktus, mille korraldasid 11.B klassi õpilased Mari-Liis Kiis ja Kristiin Kesamaa oma praktilise töö raames. Aktuse viisid läbi Sandra Kuusk, Aneta Claudia Marttila ja Taivo Pärnamets. Sel pidulikul üritusel olid esinejateks meie kooli õpilased Artur Rehi, Andra Aus, kooli segakoor, Mariann Aunpuu, Anna Katt ja Annika Maksimov.

LAURA SAARMANN

Tere, armas koolipere!

Meie toimetus on pikka aega jälle suurt tööd teinud ja tänu sellele on valminud ka järjekordne „Puhas leht“. Seekordne leht räägib rohkem meie kooli ees olevast skulptuurist, mis on nõnda palju jutuainet saanud. Mis lugu selle kuju taga tegelikult on? Sel korral oleme ka suurt rõhku pannud meie oma õpilaste loominguks. Loodan, et Teil on huvitav seekordset lehte lugeda ning Soovin terve toimetuse poolt Teile kõigile head lugemisrõõmu! Illusat varajast kevadet ja vahvaid kordaminekuid!

Koolipere arvab:

Andra Aus (12A): Väga huvitav, kuid selle kohta võiks olla rohkem informatsiooni. On jutt, et see on tammetõru, kuid on ka neid, kes väidavad, et ei ole. Tahaks teada, mis asi see on ning kuidas toimus süsteem, mille järgi said koolid endale skulptuurid. Aga mulle meeldib, sest see sobib meie kooliga.

Sten Suurmäe (12B): Ei oska täpselt öelda, kas meeldib või mitte, pigem jätab neutraalseks. Kuna ma tean, et eestlastele meeldib kõige üle vinguda, siis mina seda tegema ei hakka. Kujult siis meenutab tammetõru, mis sümboliseerib tasakaalu. Ma usun, et koolipäev oleks isegi vähe rõõmsam ja tasakaalukam, kui lisataks sellele natuke värve, mis looks mõnusama meeleolu. Näha on, et kunstnik on enda fantaasia lendu lasknud ning praktiseerinud siis seda antud sümboli näol.

Anonüümne: Mulle ei meeldi see, kui räägiti, et tehakse tammetõru, siis ma eeldasin ikka, et see tehakse teist pidi ning sellel on ka kübar küljes. See tundub rohkem olevat nagu püssikuul või muu seesugune. Lisaks kuulsin, et see pidavat olema pronksist mitte kipsist. Ootused ei vastanud reaalsusele.

Ardi Hääl (12B): Kui ausalt öelda, siis isegi tegelikult meeldib, sest see on siiski omapärane. Vastuolu tekitab see ainult sellega, kuidas ta küll on kooliga seotud. Meenutab ta rohkem tegelikult rohkem tammetõru kui tasakaalu mis on selle tegelik nimi.

Kairi Tamm (10B): Mulle meenutab kooli ees olev skulptuur tammetõru ning ma ei leia, et see oleks inetu. Sellel võiks küll olla kohe pealtnäha mingisugune suur sarnasus või sümbolika seoses meie kooliga, kuid kole see samas ei ole. Võib ilmselt öelda et see meeldib mulle. See võib ju olla suhteliselt suvaline tammetõru, aga kole see ju samas ei ole.

Silva Lill (10B): Tammetõru see igal juhul ei meenuta ja ma ei ole eriti vaimustuses sellest kujust. Kui aus olla siis kõige rohkem sarnaneb see padruniga. Mulle ei meeldi see, sest see ei kaunista kooli esist ja ei moodusta tervikliku ilusat skulptuuri. Minu arvates on see mõttetu asi

Valdis Nurmoja: Kool oleks võinud raha paremini paigutada. Paljud inimesed, kes seda esimest korda seal näevad ei saa aru, mida see tähendab. selle raha oleks võinud paigutada maalide peale

Artur Rehi (11A): Mul pole selle vastu midagi, aga väikese asja märgiksin ära küll. See võiks rohkem "tammetõrulik" olla. Mõned lehekused küljes ehk. Praegu meenutab see õrnalt kas 9 mm padrundi otsa või tuumalõhkepead. Aga idee kui tammetõru on lahe ja tabav.

Lauri Voojärvi (11B): Kahjuks mulle ei meeldi see skulptuur meie kooli ees, kuna see näeb jube välja. Kas tõesti ei olnud koolil selle skulptuuri jaoks saadud rahaga midagi paremat peale hakata? Oleks võinud siis osta kas maale või muid vidinaid koridoride peale, aga ei, oli vaja kooli ette vaja seisma panna "tammetõru". Tammetõrud ei ole valged. See meenutab mulle pigem keedumuna kui midagi muud. Ma ei saa aru, miks see tõru peab tagurpidi olema, oleks ta õiget pidi, siis saaks äkki asja.

Hanna Kristiina Lääne (10A): Meenutab pigem jäämäge. Alguses, kui ma teada sain, et tuleb selline asi sinna, siis lootsin rohkemat aga kui üles pandi, siis pettusin veidi selles, arvasin, et tuleb midagi, mis rohkem näitab, et see tasakaal. Praegu ei ole seda tunnet

CARINA-CLAUDIA PAAS ja JOHANNA MARIA VILGATS

Jõgevamaa Gümnaasiumi ajalehe Puhas Leht toimetus:

Peatoimetaja: Laura Saarmann, Keeletoimetaja: Anna Katt, Kujundajad: Laura Pint, Mari-Liis Päären

Reporterid: Tauri Treial, Carina-Claudia Paas, Victoria Wilkes, Kaisa Ets, Ragnar Õunapuu, Johanna Maria Vilgats

Kooli ajalehe toimetust ehk meedairingi juhendab Andra Kirna

Kõige kiirem ja mugavam on koolilehega kontakteeruda mõne toimetuselikkme kaudu.

Esialgu võib kirjutada meedairingi juhendaja meiliaadressile Andra.Kirna@gymnaasium.ee

I don't know, it's estonian...

Imagine you sit in a canteen. You have a plate in front of you. On this plate you find something that you can't really define. It's a weird soup which is kind of slimy. Two little raisins swim lost in there. So after some thinking if this is really food and if you should really eat it you take your spoon. You poke the thing a bit to see if it is alive. You put some of the sleet on your spoon, take it up, drop it back on the plate. The people you're sharing your table with start watching you. You put the soup up again, drop it, up, drop it. After some time watching your soup, philosophic thinking what it could be and dramatic scenarios in your head what could happen if you eat it you decide to ask your neighbour for help: „Kaarel, what the hell is this?“

„I don't know, it's estonian...“

Imagine you are learning a new (beautiful) language. The language is logical, simple and if you learn the grammar (14 cases!!!) it seems to be possible to do it in some months. At some point you think: Wow, I get it! So you start speaking. Imagine you're having a bottle of ketchup in that new language. Imagine you understand the ingredients. So you say: „Oh, ketšupis on suhkur!“. Imagine everybody is proud of you that you speak so well. So you decide to go one step further. „Oh, ketšupis on palju suhkur!“ And there your wave of success ends with a tragic bang. „Ei ole, Vicky, see on: Ketšupis on palju SUHKRUT!!“ You are shocked for a brief second and then you ask: „But Ruth, why???“

„I don't know, it's estonian...“

Imagine you come to a new country. Imagine you meet hundreds of new people. And all this people seem to be so crazy, so different than germans and so cool. Imagine there is something called „rebastenädal“. Imagine you have a friend who walks around with a horse mask. Imagine you have to perform an

Üllar Jörberg song in front of the whole school. Imagine your teachers are dancing and singing live on stage. Imagine your friends are eating raw onions. Imagine you're asking your friend for so many times: „Aneta, why are they doing this?“

„I don't know, it's estonian...“

Imagine you are in a country where nobody can explain you why something is happening. Imagine you learn to love the country, its people and its craziness. Imagine your friends from your homecountry ask you: „Why are you eating verivorst?“ „What is Kohuke?“ and „Why do you have PE-lessons outside with -25 degrees?“ And all you answer is:

„I don't know, it's estonian...“

VICTORIA WILKES

Kunst avalikus ruumis

Foto Carina-Claudia Paas

Uus aasta tõi meie koolile sõna otseses mõttes kaaluka kingituse – Vergo Verniku skulptuuri „Tasakaal“. Rahvatarkus soovib kingitud hobusele suhu mitte vaadata, aga kuna meie „tagurpidi tammetõru“ on palju poleemikat tekitanud, siis püüan üsna delikaatselt loo tagamaadele piiluda.

Kunstiõpetajana oma aine sisu avades pörkun sageli tõsiasjale, et enamasti peetakse kunstiks vaid maale, kujusid ja joonistusi, mõnel helgemal hetkel hooneidki, aga sellega meie teadmised kunstist tavaliselt ka otsa lõpevad. Keskmise eestlane ei tule selle pealegi, et me elame tegelikult kunsti keskel. Tõsi, sageli üsna kehva kunsti keskel, aga kellegi looming see siiski on. Meie magalarajoonid on ju arhitektide kavandatud, potid-pannid ja lillevaasid kellegi kujundatud jne. Siinkohal ei ole vast õige koht hakata pikalt arutlema selle üle, miks meie ümber on nii palju maitsetut ja keskkonda risustavat loomingut. Üks põhjus on kindlasti aeg, mille meie riik ja rahvas pisut rohkem kui paarkümmend aastat tagasi seljataha jättis, samuti kasinad rahalised võimalused.

Paraku pean nentima aga ka seda, et sageli on meie tarbija

üpris koolitamata maitse ja arendamata stiilitajuga. Olen nii mõnigi kord pidanud kurvastusega tõdema, et keegi on kulutanud suuri summasid lootuses luua kaunis keskkond, kuid tulemuseks on kohutav segadus. Hea maitse ja stiilitunne ei seisa kahjuks poes leti peal, ei saa neid ka arsti juures süstlaga manustada, neid tuleb tilkhaaval koguda. Kellel veab, saab juba kodusest lastetoast üsna suure annuse kaasa. Kooli kunstiõpetaja püüab omalt poolt midagi juurde anda, kuid uskumatult suur mõjutaja on ümbrus, milles vedame suure osa oma päevast. Seepärast peame oluliselt rohkem pöörama tähelepanu meid ümbritsevale visuaalsele keskkonnale.

Idee rahastada riiklikest vahenditest kunstioste, mis peaksid tooma professionaalide loomingut meie argipäeva, on selles mõttes väga positiivne, aga selle edukas teostumine ei sõltu alati asjaosaliste parimastki tahtmisest. Kuna ehituste hinnad on üsna kõrged, siis koguneb ka kunstiostuks kenake summa ja nii mõnigi kunstnik sooviks sellist tellimust saada. Tuttavate eelistamise vältimiseks on seadusesse sisse kirjutatud kohustus korraldada avalik konkurss, millel võivad osaleda kõik vastava kvalifikatsiooniga kunstnikud. Seega, kui kunstnik oma projekti teeb, ei tea ta, kas selle töö eest sentigi tagasi saab, sest tellimuse saab reeglina vaid üks. Seepärast pole lootagi, et konkursile laekuks sadu töid riigi kõige nimekamatelt kunstnikelt.

Jõgevamaa Gümnaasiumi kunstiteose konkursile laekus kaheksa tööd. Komisjon sai valida sobiliku projekti vaid laekunud tööde hulgast ja neist oli „Tasakaal“ päris kindlasti parim. Tõsi, valminud skulptuur ei ole konkursi võitnud kavandiga päris identne. Vähemalt praegu ei ole küll näha LED prožektoreid, mis „Tasakaalu“ neljast küljest valgustades tooksid pimedal ajal skulptuuri reljeefsed konarused paremini välja. Kõige rohkem mõjutab skulptuuri ilmet asjaolu, et munakujulise vormi tipuosa on tehtud sile, mitte krobeline, nagu esialgsel kavandil. Kahjuks ei olnud aega kunstniku endaga ühendust võtta, et küsida, miks nii on, aga uurin seda edaspidi kindlasti.

Ma ei kuulu nende inimeste hulka, kes meie väikest monumenti selle saabumisel suure vaimustusega tervitasid, kuid seaduskuuleka kodanikuna rahulikult reaalselt olukorda vaagides olen ma päris rõõmus, et komisjon, mille koosseisu kuulusid peale meie direktori veel hoone arhitekt Raul Kull, Pille Lausmäe Eesti Sisearhitektide Liidust, Aivar Habakukk Eesti Disainerite Liidust, Mare Mikof ja Hannes Starkopf Eesti Kunstnike Liidust, Mati Veermets Eesti Kujundusgraafikute Liidust ning hoone omaniku (Riigi Kinnisvara AS) esindajad Taavi Aare ja Mari Emmus just selle kavandi valisid, sest midagi nad lihtsalt pidid valima. Nüüd oleneb juba meist, kas suudame oma koolielus sellele tagasihoidlikule ja diskreetsele külalisele sobiliku koha leida.

Kogu tõe skulptuurist

Interjuu skulptor Vergo Vernikuga

- Kas Te saite skulptuuri tegemiseks pakkumise või otsustasite ise konkursil osaleda?
- Kui kaua kulus skulptuuri tegemiseks aega ning mis oli tegemise juures kõige raskem?
- Mida võime mõista nime all "Tasakaal?"
- Miks otsustasite materjalina kasutada just betooni?
- Õpilaste seas on tekkinud palju küsimusi, mida see skulptuur endast kujutab. Mida olete Teie kui autor skulptuuri all mõelnud?
- Kust saite oma töö jaoks inspiratsiooni?

Suuremad skulptuurid on tavaks valmistada konkursi korras, See käib põhimõtteliselt nii, et algul on konkurss ideekavandi saamiseks ja siis hiljem töö teostamine. Mõnikord juhtub ka nii, et teostamiseni ei jõutagi. -Kas on siis põhjuseks rahaliste vahendite puudumine või mingid muud põhjused.

Koolide juurde riigi poolt kunsti tellimine niinimetatud protsendikunsti seaduse järgi on Eestis uus nähtus. Mitmel pool Euroopas on see aga levinud tava, et uute ühiskondlike hoonete juurde ka ka kunstiteosed tellitakse. Nii pääseb kunst galeriiruumide kaitsvate seinte vahelt välja suurema publiku juurde.

Kunstiteosed võivad olla oma iseloomult erinevad: mõned tööd on dekoratiivsed, teised aga sihilikult pigem küsimusi esitavad ja torkivad. Mõned tööd on kindla kontseptsiooniga, teised jälle abstraktsed, kus lahtimõtestamine rõõm jääb vaatajale.

Minu skulptuur "Tasakaal" on abstraktne. Vaatajate erinevad omapoolsed tõlgendused on teretulnud. Kui vaataja avastaks aja jooksul sealt uusi tähendusi, see oleks eriti tore. Minu meelest ei peagi hea kunsti puhul

olema kõik ette öeldud, hea kunst pakub avastamisrõõmu. Pealkiri "Tasakaal" tuli tööle kavandi tegemise ajal. Algsel kavandil oli skulptuuri faktuur (pind) praegusest tunduvalt rahulikum. Keskendumine ja tasakaal olid mu jaoks siis ühed võimalikud märksõnad. Edaspidise tööprotsessi käigus faktuur muutus. Minu jaoks koolimaja Stalini-aegne range totalitaarriigi arhitektuur justkui nõudis vastukaaluks (tasakaaluks) midagi täiesti erinevat.

Kavandi konkurss oli kevadel. Suure skulptuuri tegemist alustasin augustis. Kõigepealt oli vaja teha savist ja kipsist samasugune kuju nagu on praegu koolimaja ees. Seejärel tuli võtta kipsjälgend (vorm) ja selle sisse betoon valada. Eelkõige tuli arvestada vedela betooni survejõuga, et vormid ikka vastu peaks. See oligi võibolla kõige raskem, sest kui vormid survele vastu poleks pidanud, oleks kogu eelnev töö asjatu olnud. Muidugi oli ka loominguiline töö - proportsioonid, vormid, faktuur- ühtlasi nii raske kui huvitav. Kuju betoon koosneb Soome valgest killustikust, Taani valgest tsemendist ja Eesti Piusa liivast. Komponendid valiti sellised, et toon võimalikult hele saaks.

CARINA-CLAUDIA PAAAS

Skulptor Vergo Vernik kuju paigaldamisel 23.12.2013

Foto Andra Kirna

Aureelia Mitt võitis Eesti Naisüliõpilaste Seltsi korraldatud Miina Härma nimelise esseevõistluse "Milleks kõrgharidus?".

Konkursil osales 82 õpilast üle vabariigi ja välja anti kolm rahalist preemiat. Võitjad selgusid 7. veebruaril toimunud konverentsil Tartus. Järgnevalt on lugejail võimalus eksklusiivselt lugeda võitja tööd.

Kes otsustab minu tuleviku üle ehk miks ma enam ajalehti ei loe?

Olen tulevane gümnaasiumilõpetaja ning minu ees seisab kaks metafoorilist ust. Esimese ukse vahelt paistab imeline reaalteaduste maailm, kuid millegipärast seisan teisele uksele lähemal. Nagu väike laps, kes ei julge suve alguses varvast vette kasta, seisan seal ning mõtlen: miks see suur soov uksest sisse kiigata mind nii väga hirmutab?

Viimasel ajal on meedias üsna palju arvamslugusid ja sõnavõtte sellest, missuguse hariduse suunas tulevad gümnaasiumilõpetajad oma pilgud peaksid pöörama. On räägitud ja kirjutatud nii sellest, et ülikool pole kõigile, kui ka teatud erialadest, mida õppima minnes ei ole noor kasulik ei riigile ega ka iseendale. Kuna elame info ja teaduse kõrgajastul, on eriti hinnas sellega seotud erialad ning kui head palka tahta, siis näiteks filosoofiateaduskonnast tuleks suure kaarega mööda minna.

Kõigepealt pean selgitama, et nõustun täielikult väitega, et ülikool ei ole kõigi jaoks. On olemas inimesi, kes naudivad rohkem arutlemist ning loovat tööd, samas on ka neid, kes sellest absoluutselt ei huvitu ning leiavad rahulolu praktilistest ülesannetest. See aga ei tähenda, et kõigil ei peaks olema soovi korral võimalust seda enda jaoks välja uurida, kas ülikool on nende jaoks või ei. Ka ei suuda ma nõustuda väitega, et tasuta kõrgharidus viib Eesti haridustaseme alla. Pigem mõjutab hariduse kvaliteeti see, et enamik Eesti noori ei tee oma valikuid enda individuaalseid soove ja eeldusi arvesse võttes, vaid lähtub sellest, mida on talle elu jooksul sisendatud. Ja valdavalt on see seisukoht, et kui ülikooli ei lähe, siis tulevikku pole. Nii jagatakse diplomeid ja kraade tihti peale õpilastele, keda õpitud eriala isegi mitte ei kõida.

Veel paneb mind muretsema viimasel ajal väga laialt levinud arvamus, et riigile on vaja siiski suures osas vaid

reaalteadusi õppivaid noori. Pidevalt hakkavad silma arvamuskirjandid, mis on kõik ühe ja sama sõnumiga. Väidetavalt pole mõtet minna õppima eriala, mis ei ole kuidagi seotud reaalteadustega. See polevat esiteks kasulik riigile ja seda õppides tulevikus äraelamist tagavat palka saada on lootusetu. Selle peale tahaksin küsida, kas me soovime riiki, mis on täis kehvaid ja kiretuid teadlasi ning insenere, või toimivat riiki, kus inimesed spetsialiseeruvad aladele, milles nad kõige osavamad on. Julgen arvata, et meedia mõjutusel on paljud tulevad ajaloo-, kunsti- või religioonihuvilised tudengid oma erialavalikus kahtlema hakanud. Mina igatahes olen. Samas ma ka mõistan, et riigi tulevik, palk ning äraelamine on kõik väga olulised aspektid, mida tuleks erialavalikut tehes arvesse võtta. Loomulikult ei ole üks toimiv riik täis ainult filosoofe. Sellepärast leiangi, et järjekordselt on õpilastele sisendatud natuke väärä mõtlemist. Tegelikult peab tõdema, et seda, kas noorte eriala- või koolivalik on õige, saavad otsustada vaid nemad ise, sest need valikud mõjutavad eelkõige valija enda elu. Iseenda parimatest oskustest lähtudes tehtud otsus on sageli siiski õige ja isegi kui pole, siis on alati võimalik seda muuta. Ühegi riigi majandus pole veel kokku kukkunud seetõttu, et üks inimene teeb oma tuleviku osas vale otsuse. Samas on aga ühe noore jaoks valik, kes temast tulevikus saab, üks tähtsamaid elu jooksul. Perspektiivikas on minna õppima ühiskonna poolt soositud eriala. See tagab kindla töökoha, hea palga ning väidetavalt muu polegi siis enam nii oluline. Millegipärast on levinud arvamus, et täisväärtuslikuks eluks pole rohkem vaja kui head palka, autot ja elamispinda. Kuid oleme unustanud, et inimene kui emotsionaalne olevus vajab siiski ka midagi rohkemat. – salapärasest õnne ja rahu, mis tekib armastatud tööd tehes, hoolimata palga numbrist.

Ei ole väga lihtne minna ühiskonna soosingutega vastuollu, kuid vahel tuleb kõrva ja silmad sulgeda ning jälgida oma sisemist vaistu. Hoolimata meedia survest, on tarvis otsida vastuseid hoopis enda seest. Nii ma teengi: panen silmad kinni ja astun intuitsiooni järgi sisse teisest uksest. Pealegi on veel aega oma valikut muuta, kuid jätan julgelt selle otsuse ainult iseenda teha.

Korvpalliturniiri võitnud 12. klassi võistkond: seisavad Inder Tõkke(vasakult), Erki Teder, Karl Sobak, kükitavad Aleks Post (vasakul)ja Gert Vaikmäe
Foto Rainer Vösaste

Klasside vahelised korvpallivõistlused võitis 12. klass

2013/2014 õppeaasta Jõgevamaa Gümnaasiumi korvpallivõistlused on selleks korraks läbi.

Võitjaks tuli 12. klassi meeskond, kuhu kuulusid Karl Sobak, Indrek Tõkke, Erki Teder, Gert Vaikmäe ja Aleks Post. Teiseks koha saavutas Jõgeva Põhikooli 9. klass, koosseisus Sander Lillemägi, Marnet Meister, Riho Kõöp, Eigo Pallo, Mathias Einamann, Aristo Maidla. Jõgevamaa Gümnaasiumi arvestuses jäi teiseks 12.A klass, kus võistkonda kuulusid Romet Selgis, Sven Uue, Sten Sootla, Ilmar Lõhmus ja Simmo Säärtis.

Põhiturniiri resultatiivseim mängija oli Sander Lillemägi, kes viskas 7 mänguga 234 punkti, talle järges meie oma kooli 12.A klassi õpilane Sven Uue 223 punktiga ning resultatiivsusest kolmas oli Ragnar Major 188 punktiga. Palju õnne võitjatele ja tuleval aastal oodatakse sama põnevat turniiri.

TAURI TREIAL

Võrkpall on võrratu!

8.-9. veebruaril tomus Viljandis Eesti Koolispordiliidu poolt korraldatav võrkpalliturniir Sadolin Cup. Kohal oli võistkondi üle Eesti ja lisaks ka külalised Lätist. Jõgevamaa Gümnaasiumit esindas kuueliikmeline võistkond, kuhu kuulusid Anna Katt, Kristiin Kesamaa, Kätleen Noormägi, Andra Põder, Romet Selgis ja Sven Uue. Võistlustel saavutati 11. koht, kuid anti välja ka erinevaid tiitleid. Võistkonna hasartseimaks mängijaks kuulutati Kristiin Kesamaa, kõige rohkem suutis üllatada Romet Selgis ja võistkonna parimaks tunnustati Sven Uue. 8. veebruari õhtul toimus Viljandi Pärimusmuusika aidas väike kontsert, kus esinesid rahvatantsijad ja hiljem astus lavale Viljandi muusikakooli bänd. Kokkuvõttes olid väga toredad võistlused, kuhu tuleb tulevikus veel minna. Võrkpall on ju võrratu!

ANNA KATT

Tulemas on I Jõgeva linna koolide olümpiamängud

22. mail peetakse linna staadionil Jõgeva linna koolide esimesed ühised olümpiamängud. Nende korraldamine on juba alanud. Samuti on tulekul mitmeid üritusi, mis kaasavad õpilasi tegevustesse. Käimas on logokonkurss, samuti avalikustatakse lähiajal riikide koosseisud ja kaptenid. Peagi on õpilastel võimalus kirjutada olümpiateemalisi esseesid.

Märtsis tuleb Jõgevamaa Gümnaasiumile külla spordimuuseum ning samuti toimub talispordipäev. Samuti kohtume spordiajakirjaniku Tiit Läänega, kes räägib meile Sotši olümpiamängudest ja elamustest. Samal ajal käib ka vilgas tegevus Jõgeva Põhikoolis. Nimelt kuulutatakse välja joonistuskonkurss ning peetakse spordiviktoriini. Koolileht hoiab lugejaid kooliolümpiaiga kursis.

TAURI TREIAL

SÕLTUVUSES VÕI MITTE?

Kas mängid
candy crush-i või
flappy bird-i?

EI

JAH

Kui tihti

Iga
päev

Kord
nädalas

Kord
trimestris

Kas mängid
tunni ajal?

EI

Kas satud
mängides
ekstaasi?

JAH

JAH

EI

Sul on
sõltuvus. Peaksid
selle probleemiga
tegelema.

Oled
langemas
sõltuvusse

Lootust veel
on. Tunneta
piire.

Ole õnnelik,
sul ei ole sõltuvust.
Jätka samas
vaimus

Luulenurok

*
Need sõnad, mis kord ütlesid mul.
Mul iial meelest ei lähe.
Need sõnad, mis kord ütlesin sul.
Mul justkui raiatud pähe.

Mõtlen neile..
Nii päeval, kui ööl.
Mõtlen sulle,
sa oled kaunim, kui öö.

Sa oled tähestki säravam,
selles õhtuses taevas.
Olen olukorras täbaras..
Seilan purjeta laeval.

Juho Ikkonen

Saatuslik nädal

Mis hoiab meid öösel üleval?
Mis pidevalt tekitab hirmu?
Mis paneb meid pubekaid õppima?
Mis ei anna meile armu?

Mis on küll midagi nii suurt?
Kui ei oska, kas olen siis hädas?
Jah, jookskes, põgenege, varjuge!
Läheneb arvestustenaädal.

Artur Rehi

kuradi anti

ülesanne
pane sõnadesse
enda motivatsioon
mana silme ette
oma tulevikuvisioon
võta arvesse
kogemus
ning minevikuvead
ja kirjuta veel
mõned tabavad read
...oh ambitsioon
see magus
tänapäeva illusioon

Aureelia Mitt